

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357561728/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

den storm, der lægger det meste af det hen ad jorden; derfor gælder det, mens det er tid, at udfolde alle herlighederne; det ser ud som sundhed, men det er ikke bestemt til at vare, derfor er der ingen orden; selve forvirringen, de desperate farver, viser, at det er den nære undergang, der får livet til at blusse så vildt op. Nu ses det, hvor store summer af kraft der har virket året igennem; deres hverv er omme, de kan rase ud og blive til intet. Hverken forårets grønne harmonier eller sommerens solbrændte ro har robet så meget af naturens væld som efteråret; de har brugt og opsparet kraft, de har holdt hus med værdierne, de har viselig gemt til i morgen, hvad der ikke fik anvendelse i dag, for at den størst mulige gavn kunde komme ud af det. Det velhavende forår og den fornuftige sommer var sundhedens og visdommens tid; nu er udbyttet opsamlet, døden nærmer sig, naturen stråler i syg og vanvittig lidenskab, fornuft behøves ikke længere. Skoven er tragisk, som store tings undergang altid er; den dør i et farveskrig, der er en protest mod døden; den samler i sin sidste krampe alt, hvad den formår at opbyde, og slænger det om sig, ti dens visdom er forbi samtidig med, at dens hverv er fuldbyrdet, men dens livskraft er ikke udtømt, derfor kan den ikke hensøve blidt; mindet om et stort værk, den har efterladt, gør dens dødsstund vild.

Helga skyndte sig ind i skoven; hun havde hast med at nå den, og dog var der besvær ved at gå, mangfoldigheden gjorde hendes sind tungt. Det varede en tid, inden indtrykkene fordelte sig, så hun igen kunde komme i ligevægt. Men da var nydelsen også fuldkommen; hun var til mode som et menneske, der en dag uventet finder noget, han højlig trængte til, han synes med det samme, at det er det, han så længe har gået og ledt efter og følt savnet af. Hvad var det hele værd, før jeg fandt dette? tænker han.

Helga vandrede skoven igennem i alle retninger. Når hun havde set et sted og undret sig, kom hun i tanker om et andet, som hun også godt kendte; hvordan så det ud i dag? Og overalt var der virkelig noget nyt at se. Imens var alle vante forhold faldet ud af hendes erindring; des mere ublandet var den stærke følelse af sjældnen højtidelighed. Hun gik dør alene og kom ingen ved; det faldt hende heller ikke ind, at der kunde være tale om

andet; der eksisterede i dette øjeblik ikke andet end hende og skoven; alt det, hun så, var hun ene om; ingen kunde komme og sige: Giv mig det halve!

Hun stod og så op i et træ og forestillede sig, hvor grøn man kunde blive indeni hænderne og på knæerne, hvis man klatrede derop, da hun opdagede Niels Grandlev, der kom langs fjorden hen mod skoven. I samme nu var hendes tanker revet bort fra alt andet, hun kom ud af ligevægten og følte sig ond mod ham, der forstyrrede hende i den største nydelse, hun længe havde haft. Kom han her for at tale om bryllup? Måske vilde han hente hende, for at de kunde gifte sig med det samme! Hun fik tid til en mængde onde tanker, mens hun ventede på ham, for naturligvis ventede hun på ham, som det var hendes pligt; hun skulde ikke rende hen og gemme sig. Det faldt hende slet ikke ind at overveje, at han aldrig havde talt om deres bryllup, fordi han mærkede, at hun helst ikke vilde høre tale om det endnu. Hun kunde ikke tænke sig andet, end at han kom dær for at kræve andel i noget, der kun var hendes, for at fratage hende retten til at gå ene ud og se, hvad hun var ene om at se og ikke vilde ha andre med til. I det øjeblik skabtes hendes selvstændighedsfølelse bevidst og ustyrlig, og det er ikke en følelse, der gør een god til at begynde med.

Hun var sig bevidst, at hun betragtede ham med onde øjne; hun var ked af det for hans skyld, for han havde bedre fortjent, det så man straks på ham, men hun kunde ikke gøre for det. I det han kom netop nu, havde han grebet ind i noget, han ikke måtte røre ved.

Hans holdning forandrede sig ikke i nogen måde ved, at han opdagede hende; han kom nærmere i samme tempo og sa blot: Godmorgen.

Jeg tænkte nok, at du var i skoven, vedblev han og så hende ind i øjnene.

Nu kommer du vel herud for at hente mig?

Jeg kommer herud, ja. Hvis jeg så traf dig, kunde det jo være, vi fulgtes ad. Jeg vågnede nemlig også med lyst til at komme i skoven.

Jeg gik alene herud, for jeg troede ikke, du stod så tidligt op.